

DANICA

Ko sem šla mimo, sem jo takoj prepoznala. Saj je bila ista! Le barvo las si je spremenila, njen korak je bil mogoče res bolj utrujen, ampak oči so ji še zmeraj enako sijale. Morala sem jo ustaviti, da se prepričam. Takoj ko je spregovorila, sem vedela, da je Danica. Njen glas sem poslušala vsak dan v avtu na poti do službe, v službi, doma med pripravljanjem kosila – skratka vedno. Čeprav se res ogromno let nisva videli, je bila Danica del mojega vsakdana. Veliko ljudem je bila del vsakdana, saj je delala na zelo poslušani radijski postaji. Že ko sva bili sošolki v srednji šoli, sem vedela, da bo nekoč posojala glas v risankah ali vodila radijske oddaje. Imela je glas, ki si ga moral spoštovati. Melodičen, vendar odločen.

Tudi ona me je takoj prepoznala in končali sva na kavi v bližnji kavarni, da si poveva, kam naju je življenje pripeljalo od srednješolskih časov. Zaupljivo in odkrito kot nekoč mi je začela pripovedovati, da je na radiu dala odpoved in je že nekaj časa v pokoju. Čeprav je stotine ljudi ni več poslušalo vsak dan, je imela ogromno obiskov in povabil, še vedno je razveseljevala ljudi. Bila je ugledna starejša gospa s smislom za humor, zagnanostjo in prijetno energijo. Marsikdo ji je zavidal, imela je vse: drago pohištvo iz masivnega lesa, dva vnuka, oba uspešna in pridna v šoli. Imela je prijatelje na vseh področjih. Čeprav se je veliko kazala javnim očem, je znala ohraniti svoj pristni duh. Nosila je rdeče škornje in drzno zelene okvirje za očala, ki so jo pomladili. Svojih let se pa sploh ni sramovala, nasprotno, slavila jih je in čistila vedno bolj okorne gibe ter vsako gubo na obrazu toplo sprejela.

Na videz starka brez napak. Imela pa je skrivnost. Spoznala sem, da je Danica začela piti. Prvič je sama izpraznila steklenico vina, ko je izvedela, da bo babica, mi pove. Šla je na grob svojega moža, mu povedala novico, zmolila in odšla domov. Doma je želela z vinom proslaviti, vendar se je z vsakim požirkom začela bolj in bolj zavedati, da nima pravzaprav nikogar. Prijatelj vsem – ni nikogaršnji prijatelj. Hčerka si je le še redko vzela čas zanjo, moža že davno ni bilo več, vsi obiski prestižnih prireditelj pa so se ji po tihem začeli gnusiti. Počutila se je nekoristno in nepotrebno. Spoznala je, da je prepuščena sama sebi. Prvič se je začela počutiti nemočno in drobceno v lastni hiši. Od takrat se je s pijačo vsak dan rokovala že zjutraj. Počutila se je, kot da drag, staran viski pokojnega moža razume, kaj prestaja. Všeč ji je bil pekoči občutek v grlu. Navadila se ga je in če ga ni bilo, ji je manjkal.

Pri taki ženski, ki se zaveda same sebe ter svojih napak, bi bilo edino smiselno, da bi alkohol prepoznala kot sovražnika, s katerim se vsak dan bori in izgubi. Danica pa je – kot da ne bi bila več usklajena sama s seboj – dojemala alkohol kot sopotnika v zrelih letih. Bil ji je neomajna rama, na katero se je lahko vedno naslonila, ali pa zvesti prijatelj, s katerim je praznovala. Že kaki dve leti je nazdravljala sama s seboj. Čas je mineval, steklenice so se praznile.

Utihne, naredi dolg požirek kave, nato spi še malo vode in nadaljuje pripoved, ko je njen vnuk dopolnil tri leta. Občasno je morala nanj popaziti. Zdelo se ji je imenitno, da ima spet nekoga, s komer se lahko pogovarja. Čeprav ni razumel vsega, kar je babica pripovedovala, jo je rad poslušal. Nekega dne mu je povedala, kako zapuščeno se počuti, kot bi ji obrnili hrbet vsi, ki jih je poznala, da ne more zaupati nikomur in kako hitro se vse obrne. Svojo pripoved

je podkrepila s kozarcem, še enim in še enim ... Vnuk ni več razumel, kaj je govorila, sploh. Besede so se ji zaticale, bolj kot govorila je kričala in vpila nesmisle. Njen glas je zvenel deformirano, popačeno, tuje. Vnuku pa je šlo na jok. Ko je prišla Lucija, Daničina hčerka, je našla mamo in sina oba objokana. Oba sta kričala in krilila z rokami. Lucija je opazila prazno steklenico nekega sladkega žganja. Sina je odpeljala, mamo pa bo že poklicala, si je rekla. Po tistem je Danica spoznala, da ima osamljenost le za izgovor, da si natoči ter da že nekaj časa vsak dan vztrajno pije zato, da pozabi, da pije. Ugotovila je, da patetične podobe, ki se pred ogledalom smili sama sebi, sploh več ne prepozna.

Najin intimni pogovor v kavarni prekine zvonjenje njenega telefona. Danica se mi res vljudno opraviči, se zahvali in na hitro odide. Sprva sploh nisem dojela, kaj mi je povedala. Danica? Odvisna od alkohola? Njeno pripoved sem dojemala kot nek film, ki se mi je zdel neresničen. Osupla sem obsedela in zrla v prazen stol pred sabo s polno glavo vprašanj.

To je bilo pred enim letom. Danes je torek. Kvačkala ne bom, ker se vnuki že utapljajo v mojih pleteninah, za sprehod pa nimam energije. V roke vzamem časopis in kot bi me tista stran izbrala, se moj pogled ustavi na črno-beli slikici znanega obraza, Danes, v torek, v časopisu berem Daničino osmrtnico. Pod njeno sliko je zapisano – pogrešali jo bomo: seznam imen, za katerega se zdi, da se ne konča. Ljudje so jo imeli zares radi. Takrat me prešine, da nisem, in nikoli ne bom, izvedela, če je kdaj prenehala s pitjem. Zaprem časopis in si natočim kozarec vina. Nekoliko ga privzdignem, kot bi nazdravljala nanjo in ga spijem. Ne spijem nobenega več. Nikoli.

Avtor: Živa Ema Brigadir, 2. Zb
Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo
Mentorja: Vesna Lavrič